

Draver bij de Luctor et Emergo groep

Op deze foto, van het welpenkamp in Ugchelen (1958), staat Sietze Tuininga, een 14-jarige verkenner. Het geeft goed weer wat hij altijd wilde: behulpzaam zijn.

Hij was op z'n 12^e bij de welpen gekomen en nadat hij verkenner was geworden wilde hij nog graag met het welpenkamp mee om te helpen. Akela Lien Duisterwinkel vond dat prima.

Hier staat Sietze aangetreden bij de middagopening van de verkenners voor het troePHuis de Rotsblokken. Een foto gemaakt door **Cor den Besten**. In die tijd hielp hij al af en toe bij de **Bijzondere Eisen** padvindersgroep, waar o.a. kinderen die in de Johanna Stichting verbleven lid van waren.

Hij hielp daar als "draver" en ging met hen mee op kamp. Hij vroeg aan de oudere Geuzen-verkenners of zij ook een keer draver wilden zijn.

Tot zijn 15^e bleef hij bij De Geuzen en werd toen lid van die groep, die later de naam Luctor et Emergo-groep zou krijgen. Hij werd daar op z'n 18^e Wontolla, assistent-welpenleider.

De groep betrok jaren later het groepshuis aan de Diependalseweg vlak bij de Rotsblokken.

In 2020 zocht Tim Krooneman zijn naam op internet en vond deze in een In Memoriam dat Frits Kelpin, oud-leider van de Luctor et Emergo, had geschreven naar aanleiding van Sietze zijn overlijden in 2016

Sietze Tuininga

In juli 2016 overleed Sietze Tuininga. Sietze kende ik zolang ik in Arnhem werkte bij de afdeling van de Postgroep in de Johanna Stichting. Een rustige vriendelijke jongen die op eigen initiatief langskwam om ons te helpen. Toen hij wat ouder werd trad hij toe tot de welpenleiding als Wontolla. Maar hij bleef ook helpen in de verkennerkampen. Hij had een goed hart voor de jongens waarmee we werkten in Arnhem en op andere plaatsen. De foto die ik vond werd in 1964 gemaakt toen Sietze 20 jaar was. Tijdens een kampvuur in het verkennerkamp dat we op Kasteel Sterkenburg in Driebergen hielden. Ook Sietze ging verder in Luctor et Emergo Arnhem.

Hij was uit het goede padvindershout gesneden. Zijn bijdrage aan het welzijn van welpen en verkenners van Luctor et Emergo is van grote betekenis geweest.

Op de foto zit Sietze Tuininga links van Bert Verwaal.

Frits Kelpin schreef ook een [uitvoerig artikel](#) over zijn tijd bij de Postgroep Luctor et Emergo. Daarin wordt ook Baas **Cor den Besten** genoemd.

Cor zijn dochter **Monique** heeft toen zij een logboek van de Wontolla-stam bij haar thuis aan Tim Krooneman overhandigde, verteld dat zij leidster bij de Luctor te Emergo is geweest. Een goede reden om haar dit document toe te sturen.

Monique Tump-den Besten reageerde 19 juli 2020:

“Leuk om dat stuk te lezen. Ik weet niet wanneer mijn vader daar precies begonnen is, volgens mij rond de zelfde tijd als Jaap en Lien Duisterwinkel. Hij heeft er in ieder geval bij gezeten tot wij naar Zevenaar verhuisden, dat was ergens in 1969.

Ik weet uit verhalen van hem dat ik als baby meeding en in de armen van Bert Pieterse, als ik het goed heb toentertijd een doofstomme en zwaar spastische welp, gelegd werd.

*In 1984 kwam ik bij de Luctor eerst als draver van Bert Pieterse! Later werd ik leiding. Ik ben gestopt in 1986. **Carlie Duisterwinkel** nam mij uit Zevenaar mee naar de Luctor in Arnhem.”*

Carlie Duisterwinkel reageerde 20 juli 2020:

“Ja, daar ben ik met Lien bij terecht gekomen toen Sietze een tijd voor zijn examen zat. Lien nam het over en nam mij mee (toen 12 jaar of zo). Daar ben ik tot 1985 blijven hangen.”

Uiteraard kan ik meer vertellen, zowel over de Luctor (Rotsblokken, Monique Tump-den Besten) als over de Geuzen in die tijd. Ik was er nog niet aan toe gekomen sinds je vorige vraag. Het staat nog gemarkeerd als taak.

Moon Tump 20 juli 2020:

Ze hebben ook jarenlang gebruik gemaakt van de Rotsblokken. Het was een goede band die de Luctor had met de Geuzen, dat weet ik nog wel.

Mijn vader had ook een collega, Ruud Keller, die heeft er jaren voor gezorgd dat er spullen van de Luctor in opslag lagen bovenin het gebouw van de wasserette. Ruud was volgens mij ook leiding bij de Luctor. Regelmatig zaten er dan ook padvinders vrienden van mijn vader bij hem op het Openluchtmuseum. Leuk te lezen dat dit ook aangehaald wordt in het artikel. Ik herinner mij dat ook als een zeer gezellige tijd. Was iedere vakantie wel te vinden op het NOM.